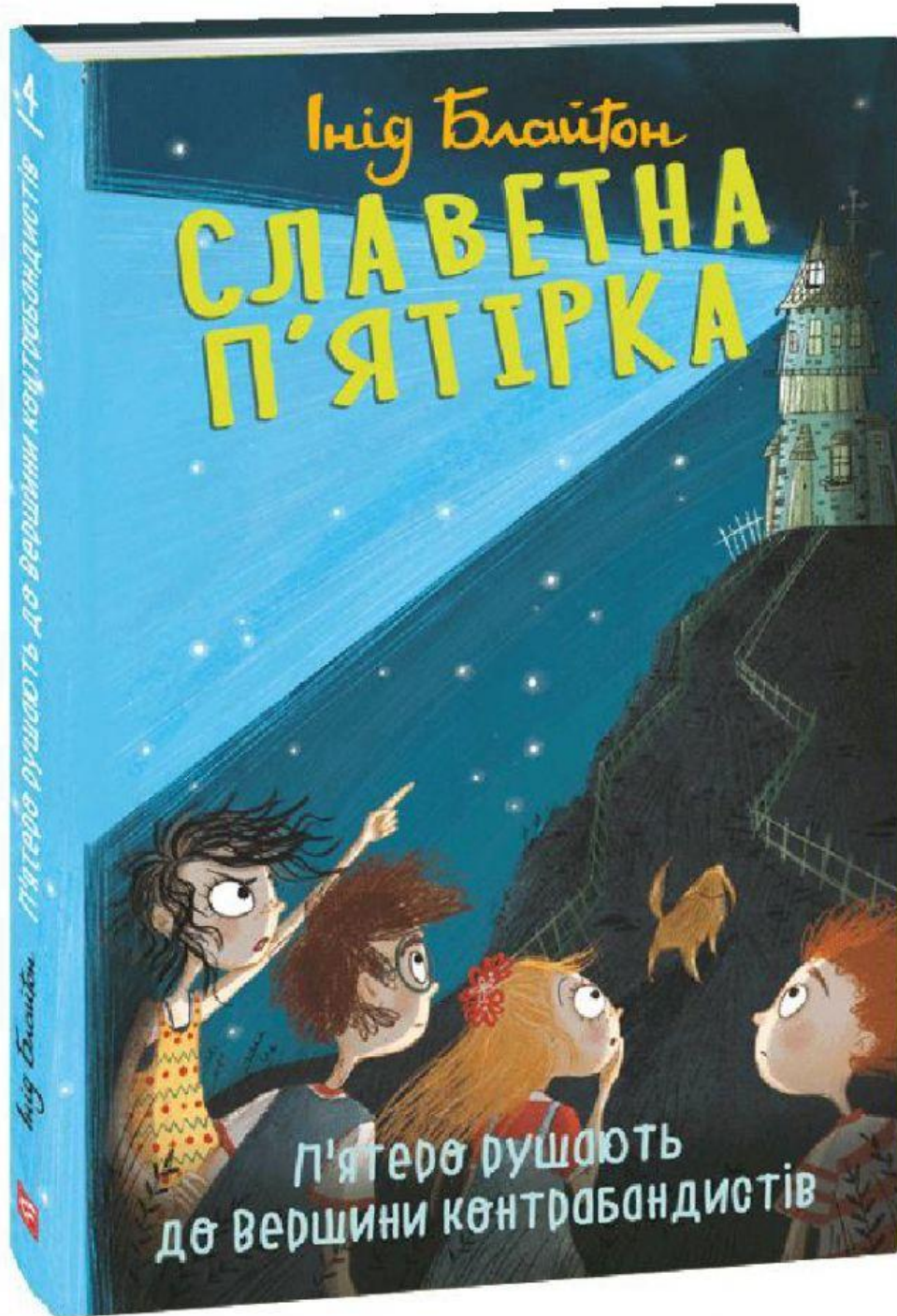

Розділ 1

ПОВЕРНЕННЯ ДО КИРІН-КОТЕДЖУ

Одного чудового дня на початку великодніх канікул четверо дітей і собака їхали в поїзді.

— Вже скоро, — сказав Джуліан, високий, сильний хлопець з рішучим виразом обличчя.

— Гав! — запалився пес Тімоті, намагаючись і собі подивитись у вікно.

— Сидіти, Тіме! — наказав Джуліан. — Дай-но Енн подивитися.

Енн — молодша сестра Джуліана — висунула голову у вікно.

— Ми під'їжджаємо до станції Кирін! — вигукнула вона. — Сподіваюся, що тітка Фенні нас зустрічає.

— Звичайно, зустрічає! — запевнила Джорджина, її кузина, схожа радше на хлопця, з короткою стрижкою і дрібними кучериками. У неї, як і в Джуліана, обличчя теж було сповнене рішучості. Вона відсунула Енн і визирнула з вікна. — Як гарно повертатися додому, — мовила вона. — Я люблю школу, але в Кирін-котеджі на нас чекає стільки цікавого! Може, ми попливемо на острів Кирін і побуваємо в замку. Ми не були там з минулого літа.

— Діку, твоя черга дивитись у вікно, — заявив Джуліан, звернувшись до молодшого брата, хлопця з приємним обличчям, який читав у кутку. — Ми під'їздимо до Киріна. Ти можеш відірватися від книжки хоч на секунду?

— Вона така цікава, — із жалем зауважив Дік, згорнувши книжку. — Найзахопливіша з усіх пригодницьких історій, які я будь-коли читав!

— Отакої! Закладаюся, що деякі наші пригоди не менш захопливі! — заперечила Енн.

Щира правда: п'ятеро друзів, включно, звісно ж, із собакою Тіммі, який в усьому брав участь, скуштували найнеймовірніших пригод. Але наразі, схоже, на них чекали гарні й тихі канікули, коли вони зможуть досхочу нагулятися по бескидах і, можливо, попливти човном Джорджі на острів Кирін.

— Остання чверть виявилася дуже важкою, — сказав Джуліан. — Тому канікули мені дуже на часі!

— Ти схуднув, — зауважила Джорджина. Вони називали її Джорджею, бо на ім'я Джорджина вона не відгукувалася. Джуліан усміхнувся.

— Не хвилюйся, в Кирін-котеджі я швидко від'їм-ся! Тітка Фенні про це подбає. Вона як ніхто вміє угодувати! Приємно буде знову побачити твою матусю, Джорджо. Вона неповторна.

— Атож. Сподіваюся, тато в ці канікули теж буде в доброму гуморі, — сказала Джорджа. — Мама мені писала, що він нещодавно успішно завершив якісь нові дослід.

Батько Джорджі був ученим, який постійно щось винаходив. Він любив тишу і часом втрачав терпець, коли в будинку щось було не до ладу чи виходило за встановлені ним межі. Хлопцям іноді здавалося, що запальна Джорджа вельми схожа на свого батька. Вона спалахувала відразу, коли щось їй здавалося не так.

Тітка Фенні зустрічала дітей. Вискочивши на платформу, всі кинулися їй обіймати. Джорджа добігла перша. Вона дуже любила свою ласкаву матусю, яка завжди

намагалася захистити її від батьківського гніву. Тіммі стрибав навколо з радісним гавкотом. Він обожнював маму Джорджі.

Вона погладила його, і він став дибки, намагаючись облизати її обличчя.

— Тіммі наче теж більшим став! — розсміялася вона. — Годі, друже! Я ж мало не впала.

Тіммі й справді став дуже великим. Його всі діти любили, бо він був вірний, люблячий і відданий пес. Збуджений кароокий собацюра поглядав то на одного, то на іншого, поділяючи загальний настрій.

Але понад усе в світі Тіммі любив свою господиню Джорджу. Він потрапив їй до рук ще цуценям. Джорджа кожен чверть брала його з собою, вирушаючи до школи-інтернату, де дозволялося тримати домашніх тварин. Інакше Джорджа до цієї школи не пішла б!

До Киріну вони рушили бідаркою, запряженою поні. Було дуже вітряно й холодно, і діти кулились і щільніше загорталися в свої пальтечка.

— Страшенний холод, — сказала Енн, цокочучи зубами. — Холодніше, ніж узимку.

— Це через вітер, — пояснила тітка Фенні й підіткнула плед, що вкривав племінницю. — За останні пару днів він лише дужчав. Рибалки повиягали човни подалі від води, бо бояться великого шторму.

Проїжджаючи повз пляж, де вони часто купалися, діти побачили повиягвані човни. Купатися зараз їм зовсім не хотілося. На саму думку про це дітей пробирали дрижаки.

Вітер завивав над морем. Величезні хмари линули над головою. Хвилі з гуркотом билися об берег. Тіммі розхвилювався й почав гавкати.

— Заспокойся, Тіме, — гамувала його, погладжуючи, Джорджа. — Привчайся тепер поводитися тихіше, бо ми повернулися додому, і тато тобі не попустить. Мамо, тато дуже зайнятий?

— Дуже, — відповіла мама. — Але поки ви з нами, він працюватиме трохи менше. Він збирається й на прогулянки з вами походити, і на човні поплавати, щойно візьметься на погоду.

Діти презирнулися. Дядько Квентін — для них не найкраща компанія. Він був геть позбавлений почуття гумору і не міг зрозуміти, чому діти раз у раз лягають зо сміху, що траплялося з ними разів по двадцять або й більше на день.

— Схоже, наші канікули можуть виявитися не вельми веселими, якщо дядько Квентін буде постійно перейматися нами, — сказав тихенько Дік Джуліанові.

— Цить! — прошипів у відповідь Джуліан, боячись, що тітка почує і образиться. Джорджа насупилася.

— Ой, мамо! Татові з нами буде нудно... та й ми позануджуємось.

Джорджа завжди говорила правду й не знала, коли треба промовчати. Її мати зітхнула:

— Не кажи так, люба. Гадаю, батько швидко втомиться від прогулянок з вами. Але спілкування з дітьми піде йому на користь.

— Приїхали! — вигукнув Джуліан, коли бідарка зупинилася перед старим будинком. — Кирін-котедж! І як же той вітер завиває навколо нього, тітко Фенні!

— Авжеж. Минулої ночі все гуло просто жахливо, — відповіла тітка. — Відвезеш бідарку на задній двір, Джуліане, коли ми винесемо речі. А, ось і ваш дядько на підмогу!

З будинку вийшов дядько Квентін, високий чоловік з розумним видом і насупленими бровами. Він усміхнувся дітям і поцілував Джорджу й Енн.

— Ласкаво просимо до Кирін-котеджу! — сказав він. — Я дуже радий, що твої батьки, Енн, поїхали і ви всі знову разом у нас!

Незабаром вони вже сиділи за столом й споживали підвечірок, п'ючи чай з великих чашок. Тітка Фенні завжди наготовувала багато смаколиків до їхнього приїзду, знаючи, які вони голодні після довгої подорожі потягом.

Навіть Джорджа нарешті наїлася досхочу й відкинулася на спинку стільця, розмірковуючи, як подолати ще хоч одну свіжу й смачну мамину булочку.

Тіммі сидів поруч. Його не належало годувати зі столу, але напрочуд багато ласих кусників потрапляло до нього під столом.

Вітер завивав навколо дому. Вікна деренчали, двері трусилися, протяг ворушив килимки на підлозі.

— Неначе під ними звиваються змії, — зауважила Енн.

Тіммі подивився на килимки й загарчав. Він був розумним псом, але не міг збагнути, чому килимки так дивно ворущаться.

— Сподіваюся, уночі вітер вщухне, — сказала тітка Фенні. — Минулої ночі я через нього не спала. Джуліане, любий, ти щось змарнів. Багато працював? Я мушу тебе підгодувати.

Діти розреготалися.

— Ми так і знали, що ти це скажеш, мамо! — заявила Джорджа. — Боже, що це таке?

Усі застигли, вражені. На даху щось грюкнуло. Тіммі нашорошив вуха і люто загарчав.

— Черепиця зірвалася з даху, — пояснив дядько Квентін. — Знову морока! Коли вщухне вітер, Фенні, треба буде подивитися, де розхиталася черепиця, бо дах почне протікати.

Діти сподівалися, що після підвечірку дядько Квентін, як завжди, піде до свого кабінету, та де там. Спробували зіграти з ним у карти, але з дядьком Квентіном якось не виходило. З нього не було пуття навіть у такій простій грі, як снеп¹.

— Ви знаєте хлопчика на ім'я П'єр Ленуар? — раптом спитав дядько Квентін, виймаючи з кишені листа. — Він нібито ходить до твоєї з Діком школи, Джуліане.

— П'єр Ленуар... Ви, либонь, маєте на увазі Смоляного, — здогадався Джуліан. — Так, він у класі Діка. Прицюцьок...

— Смоляний! А чому ви його так називаєте? — запитав дядько Квентін. — Дурне якесь прізвисько для хлопця.

— Якби ви його побачили, то так не сказали б, — сміючись, відповів Дік. — Він смаглявий! Волосся чорне, як смола, очі, як смола, брови наче смолою намальовані. І його ім'я означає «чорний», еге ж? «Ленуар» французькою — «чорний».

— Слушно. Але однаково прізвисько Смоляний — якась дурня! — вигукнув дядько Квентін. — Ну, я досить часто листуюся з батьком цього хлопця. Нас із ним пов'язують спільні наукові інтереси. Власне, я якось поцікавився, чи не схоче він завітати сюди на кілька днів разом зі своїм сином П'єром.

— Чудово! — зрадів Дік. — Було б добре, дядьку, якби приїхав Смоляний. Хоча він і несповна розуму.

¹ Дитяча картярська гра (тут і далі примітки перекладача).

Не робить того, що йому загадують, лазить скрізь, як мавпочка, і буває надто зухвалим. Не знаю, чи сподобається він вам.

Через ці слова дядько Квентін пошкодував, що запросив Смоляного. Він не любив ні зухвалих, ні шалапутних хлопців.

— Гм-гм, — дядько Квентін відклав листа. — Слід було мені спочатку з вами поговорити, перш ніж запрошувати його з батьком. Але, може, я ще встигну скасувати їхній приїзд.

— Ні, тату, не треба, — попросила Джорджа, якій дуже сподобався за описом Смоляний Ленуар. — Нехай приїздить. Може, роззнайомиться з нами, й буде в нас такий живчик!

— Гарзд, подивимося, — завершив розмову батько, але сам уже вирішив, що й духу цього хлопчиська не буде у Кирін-котеджі, раз він такий неслух, зухвалий і скрізь лазить. Проблем вистачить і з Джорджею без цього живчика, який буде її під'юджувати.

Близько восьмої дядько Квентін пішов почитати, й дітям відлягло. Тітка Фенні подивилась на годинник.

— Енн час лягати спати, — сказала вона. — І тобі, Джорджо, теж.

— Мамуню, зіграймо лише разочок у снєп? Разом з тобою. Адже це наш перший день удома. Я ж однаково не засну, коли вітер так шаліє! Ну, ненечко, один разочок зіграємо й підемо спати. Оно Джуліан вже розпозіхався!

• У поїзді Дік не міг відірватися від гри в телефоні	ТАК	НІ
• Собака Тіммі належить дівчинці Джорджі	ТАК	НІ
• Батько Джорджі Квентін любить галасливі вечірки	ТАК	НІ
• Герої непокояться через сильний вітер	ТАК	НІ
• «Ленуар» французькою означає «бешкетник»	ТАК	НІ
• Дітям подобається проводити час із Квентіном	ТАК	НІ